

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **R. J.**, zastoupeného Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem se sídlem Gočárova třída 504/54, Hradec Králové, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 11. 2018, čj. 57697-3/2018-900000-319 a čj. 57695-3/2018-900000-319, ze dne 14. 2. 2019, čj. 2716-4/2019-900000-319, a ze dne 15. 2. 2019, čj. 2523-4/2019-900000-319, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 22. 7. 2019, čj. 59 Af 14/2019-70,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 22. 7. 2019, čj. 59 Af 14/2019-70, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 5. 11. 2018, čj. 57697-3/2018-900000-319 a čj. 57695-3/2018-900000-319, ze dne 14. 2. 2019, čj. 2716-4/2019-900000-319, a ze dne 15. 2. 2019, čj. 2523-4/2019-900000-319, **se ruší** a věci **se vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 49 912 Kč do rukou jeho zástupce Mgr. Zbyňka Čermáka, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Liberecký kraj vyměřil žalobci čtyřmi platebními výměry (vydanými dne 23. 8. 2018 a 9. 11. 2018) nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období září, října, listopadu a prosince 2017 ve výši 0 Kč, neboť podle jeho názoru žalobce neprokázal skutečnou spotřebu olejů užitých k výrobě tepla (zde konkrétně k zahřívání asfaltové směsi v recyklérech). Spotřebu olejů v recyklérech žalobce neměřil (nevedl evidenci pro každé

topné zařízení zvláště), nýbrž nesprávně vypočítával. Žalobce se nemůže dovolávat ani legitimního očekávání založeného předchozí správní praxí, protože daňová kontrola u něj proběhla naposledy v letech 2010–2011, tj. v době předcházející nynější daňové kontrole o pět let. Nebyla tu ustálená správní praxe, ale i tu by bylo možné změnit, pokud by neodpovídala zákonu.

[2] Žalobcova odvolání proti platebním výměrům zamítl žalovaný čtyřmi rozhodnutími ze dne 5. 11. 2018 a 9. 11. 2018.

[3] Proti rozhodnutím žalovaného podal žalobce žaloby, které krajský soud zamítl. Ani podle něj žalobce nevedl evidenci skutečného množství spotřebovaného oleje, nýbrž evidoval množství použité asfaltové směsi. Počet tun asfaltové směsi pak vynásobil koeficientem 6 či 7 (*průměrná spotřeba v litrech oleje na tunu směsi*), a tak spočetl množství spotřebovaného oleje. Ani evidence o výdeji oleje z nádrže do jednotlivých recyklérů nemohou prokázat množství skutečně spotřebovaného oleje: je zřejmé, že žalobce nespoteboval více oleje, než kolik jej do recyklérů nalil, ale přelití oleje do recykléru automaticky neznamená, že bude všechen užít za účelem výroby tepla. K tomu krajský soud popsal další proměnné, které do výpočtu nutně vstupují (hustota oleje i asfaltové směsi, počáteční teplota směsi i okolního vzduchu). Žalobce krom toho používal různé koeficienty pro dva různé typy recyklérů, které však podle výrobců mají stejnou spotřebu oleje. Prokázal tak spotřebu pravděpodobnou, nikoli skutečnou.

[4] Správní praxe, kterou vůči žalobci uplatnil tehdejší správce daně (Celní úřad Liberec) naposledy v roce 2011, byla zjevně nezákonná, protože odporovala pravidlům o evidenci skutečné spotřeby stanoveným v § 56 odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a v § 2 odst. 1 jeho prováděcí vyhlášky č. 413/2003 Sb. Žalobce se tedy podle krajského soudu nemůže dovolávat předchozí benevolence celního úřadu, která nebyla způsobilá vzbudit v něm legitimní očekávání, že i v budoucnosti budou správní orgány postupovat stejně.

II. Kasační řízení

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal nesprávné posouzení právní otázky. Upozornil na to, že krajský soud v bodě 37 odůvodnění zaměnil tuto věc s věcí projednávanou u něj pod sp. zn. 59 Af 48/2018. V nynější věci zahájil správce daně u stěžovatele místní šetření na základě výsledků daňové kontroly za dřívější zdaňovací období, i když mu bylo známo, že se stěžovatel proti těmto výsledkům (dodatečným platebním výměrům) odvolal. V této věci a ve věci 59 Af 48/2018 byly podány odlišné žaloby, ovšem rozsudky vydané v těchto řízeních obsahují shodné pasáže, což vyvolává pochybnosti o správném posouzení věci.

[6] Až do roku 2011 někdejší správce daně uznával stěžovatelův nárok na vrácení spotřební daně, dokládáný evidencí o nákupu a spotřebě zahrnující údaje vzešlé z výpočtu spotřeby. Výpočet spočíval ve vynásobení koeficientu průměrné spotřeby recykléru na jednu vyrobenou tunu směsi a měrné hmotnosti vyrobené směsi. Krajský soud nemohl popřít stěžovatelovo legitimní očekávání, pokud současně odmítl dokazovat listinami, které stěžovatel předložil k doložení dřívější správní praxe celního úřadu. Podle stěžovatele potvrzoval správce daně svou dosavadní praxi i tím, že od roku 2012 až do roku 2016 vyměřoval spotřební daň na základě daňových příznání podle § 140 daňového řádu a neměl snahu usměrnit stěžovatele k jinému postupu evidování spotřeby oleje.

[7] Stěžovatel setrval na tom, že skutečnou spotřebu oleje prokázal kombinací údajů o výdeji oleje z nádrže bencalor, provozních záznamů recyklérů a údajů o dodaném množství ohřáté

asfaltové směsi podle vydaných faktur. Spotřebu oleje stěžovatel stanovil podle technické dokumentace výrobce recykléru. Recykléry nemají namontovány měřiče spotřeby oleje a je otázka, zda by dodatečná montáž měřiče (průtokoměru) neporušila záruku na zařízení či servisní podmínky výrobce. Podle krajského soudu je stěžovatelův způsob výpočtu nepřesný-ale pokud by stěžovatel měl měřit olej při nalévání do recykléru a po ukončení provozu recykléru by z něj měl olej vylévat a znovu měřit, jak navrhoval žalovaný, působilo by to značné prodlevy při práci a zřejmě i ztráty, které by neodpovídaly skutečné spotřebě.

[8] Žalovaný na rozdíl od stěžovatele tvrdil, že i když byl stěžovatel seznámen s výsledky daňové kontroly až dne 2. 5. 2018, již 6. 2. 2018 mu správce daně sdělil své pochybnosti týkající se stěžovatelova výpočtu spotřeby oleje. V době, kdy stěžovatel uplatnil nárok na vrácení daně za období září až prosinec 2017, mu tedy musel být znám nesouhlasný postoj správce daně. Jinak žalovaný zdůraznil, že jeho procesní postup byl správný a že dřívější správní praxe byla nezákonná. Žalovaný nepřehlédl stěžovatelovy logické argumenty, nemůže však rezignovat na požadavek prokazatelných údajů o skutečné spotřebě oleje.

[9] Stěžovatel v replice dodal, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s námitkami týkajícími se rozdílu mezi daňovou kontrolou a místním šetřením.

III. Právní hodnocení

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Zásadní námitka, kterou zde stěžovatel vznáší, je totožná s námitkou uplatněnou v řízeních týkajících se třiatřiceti platebních výměrů za období únor 2014 – prosinec 2016. K těmto výměrům se vztahuje nedávný rozsudek ze dne 18. 3. 2021, čj. 1 Afs 289/2019-41, jímž první senát NSS zrušil nejen rozsudek krajského soudu, ale i rozhodnutí žalovaného, a to pro nesprávné posouzení právní otázky. S jeho závěry desátý senát NSS souhlasí a v nynější věci je ve stručnější podobě přebírá.

Výpočet spotřeby minerálních olejů

[12] Spornou otázkou v projednávané věci je to, zda stěžovatel prokázal skutečnou spotřebu minerálního oleje. Stěžovatel počítá množství spotřebovaného oleje na základě údajů o doloženém nákupu oleje, fakturovaném množství ohřáté asfaltové směsi a průměrné spotřebě recykléru.

[13] Podle § 56 odst. 1 zákona o spotřebních daních vzniká nárok na vrácení daně právníckým a fyzickým osobám, které nakoupily za cenu včetně daně, vyrobily pro vlastní spotřebu nebo přijaly v režimu podmíněného osvobození od daně topné oleje (*podle zákonné definice*), které prokazatelně použily pro výrobu tepla. Nárok na vrácení daně vzniká dnem spotřeby topných olejů pro výrobu tepla (§ 56 odst. 5) a prokazuje se dokladem o prodeji a evidencí o nákupu a spotřebě vedenou kupujícím (§ 56 odst. 7).

[14] Podmínky evidence spotřeby dále upravuje § 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb. (*kteřou se stanoví způsob výpočtu nároku na vrácení spotřební daně zaplacené v cenách některých minerálních olejů prokazatelně použitých pro výrobu tepla a způsob a podmínky vedení evidence o nákupu a spotřebě těchto výrobků*). Evidence obsahuje údaje o množství nakoupených topných olejů a o skutečné spotřebě těchto olejů pro výrobu tepla. Evidence o spotřebě se vede zvlášť za každé topné zařízení, ve kterém se topné oleje spotřebovávají.

[15] K výkladu a aplikaci těchto ustanovení existuje dosud dosti skromná judikatura správních soudů.

[16] V rozsudku ze dne 11. 6. 2020, čj. 9 Afs 308/2019-38, NSS uvedl, že nárok na vrácení daně z minerálních olejů podle § 56 zákona o spotřebních daních je daňový subjekt povinen prokázat dokladem o prodeji a evidencí o nákupu a spotřebě minerálních olejů, tj. způsobilým podkladem obsahujícím údaje o typu a množství nakoupených minerálních olejů za cenu včetně daně a o skutečné spotřebě těchto olejů pro výrobu tepla. NSS zde zdůraznil, že nestačí prokázat jen nákup olejů, ale i to, že byly použity k účelu předvídanému zákonem. V oné věci, v níž daňový subjekt neuspěl, však nešlo o dílčí formální pochybení při vedení evidence, ale o důkazní nezpůsobilost celé předložené evidence. Nebylo z ní zřejmé, jaké lehké topné oleje byly nakoupeny, jaké množství bylo spotřebováno v jednotlivých zařízeních za účelem výroby tepla, zda u nich byla splněna daňová povinnost.

[17] V projednávané věci žalovaný i krajský soud poukázali rovněž na obecné závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 10. 2015, čj. 31 Af 86/2014-109, v němž byla mezi účastníky rovněž sporná otázka splnění podmínky prokázání použití minerálních olejů pro výrobu tepla. Krajský soud zde uvedl, že *evidence musí být vedena tak, aby prokazovala skutečnou, nikoliv odhadnutou či pravděpodobnou, spotřebu*. NSS však podotýká, že i v této věci krajského soudu byla skutková situace odlišná a množství spotřebovaného oleje zde bylo jen odhadováno.

[18] Krajský soud v nyní napadeném rozsudku označil výpočet užívaný stěžovatelem jen za „kvalifikovanější“ odhad, který sice používá konkrétní vstupní údaje, ale stále jde jen o odhad. NSS však má na rozdíl od krajského soudu za to, že splnit požadavky § 56 zákona o spotřebních daních a § 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb. je možné i za pomoci kvalifikovaného výpočtu, při němž jsou použity objektivní a prokazatelné vstupní údaje.

[19] Předně je nutno zdůraznit, že zákon o spotřebních daních ani vyhláška č. 413/2003 Sb. opravdu nestanoví konkrétní způsob, jakým se má měřit a evidovat množství skutečně spotřebovaného minerálního oleje. Ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb. požaduje jen to, aby evidence, kterou subjekt prokazuje za příslušné zdaňovací období nárok na vrácení daně, obsahovala *údaje o množství nakoupených topných olejů a o skutečné spotřebě těchto olejů pro výrobu tepla*. Současně se evidence o spotřebě *vede zvlášť za každé topné zařízení, ve kterém se topné oleje spotřebovávají*. Jak zdůraznil NSS ve shora citovaném rozsudku ve věci 9 Afs 308/2019, pro úspěšné uplatnění nároku na vrácení spotřební daně musejí předložené doklady a evidence prokazovat spotřebu lehkých topných olejů v souladu s účelem stanoveným zákonem. Množství skutečné spotřeby těchto olejů pro výrobu tepla tak jistě nelze „prokázat“ libovolným a nijak nepodloženým odhadem spotřeby.

[20] Nejvyšší správní soud ovšem poukazuje na to, že právní úprava v tomto případě nejde tak daleko jako v jiných oblastech, aby současně stanovila konkrétní způsob, kterým má být vypočítána výše nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů (jinak je tomu například v oblasti zemědělské výroby – viz vyhlášku č. 79/2019 Sb., o způsobu výpočtu výše nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů spotřebovaných v zemědělské prvovýrobě nebo při provádění hospodaření v lese). Právní úprava v tomto případě rovněž nejde ani tak daleko, aby nařizovala instalaci speciálních měřičů (např. průtokoměrů) na zařízeních (recyklérech), která je ani od výrobce zpravidla zabudovány nemají.

[21] Za této situace je tedy nezbytné připustit, aby množství skutečné spotřeby minerálních olejů pro výrobu tepla ve smyslu § 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb. bylo možno prokázat rovněž pomocí výpočtu provedeného na základě objektivních a prokazatelných vstupních údajů.

Těmito údaji na vstupu jsou v projednávané věci zejména 1) množství ohřáté asfaltové směsi (váha a plocha ohřátého asfaltu), 2) průměrná spotřeba oleje dle údajů výrobce příslušného typu recykléru a 3) údaj o zakoupeném množství příslušného minerálního oleje, resp. množství oleje odčerpaného z nádrže bencalor.

[22] NSS nijak nezpochybnuje to, že na reálné množství oleje, který je spotřebováván za účelem ohřátí a pokládky asfaltové směsi, má vliv řada faktorů – jak hustota (měrná hmotnost) oleje a asfaltové směsi, tak počáteční teplota směsi a teplota okolního vzduchu. Do výpočtu, který je založen mj. na průměrné spotřebě oleje v příslušném typu recykléru, není možné zcela přesně promítnout rozdíly, které mohou vznikat v důsledku rozdílných podmínek při jednotlivých ohřevech. Na druhé straně nelze odhlédnout od skutečnosti, že ani evidence zaznamenávající měření množství oleje nalitého do recykléru, případně zůstatkového oleje po ohřátí asfaltové směsi, by nebyla prosta drobných omylů a nepřesností, o možnostech záměrné manipulace nemluvě. Obzvláště pokud by se toto měření neprovádělo automaticky, pomocí instalovaného měřicího zařízení, ale prováděly by je manuálně osoby, které obsluhují recyklér.

[23] Nadto NSS podotýká, že výpočty založené na objektivních a prokazatelných vstupních údajích nelze považovat za „nepřesné“ jenom proto, že mezi tyto vstupní údaje patří rovněž „průměrné hodnoty“ (v tomto případě průměrná spotřeba oleje v příslušném typu recykléru podle údajů jeho výrobce). Ostatně výpočty založené na průměrech a paušálech jsou běžnou součástí daňového práva. Mají svůj jasný smysl a účel – zvláště v situacích, kdy zjištění konkrétních vstupních údajů a hodnot může být spojeno s nepřiměřenými obtížemi, které by jak zbytečně zatěžovaly daňové subjekty, tak by značně znesnadňovaly správu daní, a nepoměrně tak zvyšovaly náklady na jejich stanovení. Konečně význam pro tuto právní úvahu má i povaha a obsah zdaňované ekonomické činnosti, jíž se stěžovatel zabývá. Je jasné, že pořizovací cena minerálních olejů určených k zahřátí asfaltové směsi je částkou výrazně nižší v poměru k dalším surovinám a komoditám, kterých je zapotřebí k pokládce asfaltu (např. vlastní asfaltové směsi, lidské práce, provozu recyklérů, dopravě atd.) a které tvoří rozhodující objem jak příjmů, tak výdajů vstupujících do vznikající daňové povinnosti. Nejedná se proto o položku, která by nutně odůvodňovala měření s přesností „lékárenských vah“.

[24] NSS tedy uzavírá, že množství minerálního oleje skutečně spotřebovaného pro výrobu tepla podle § 56 zákona o spotřebních daních a § 2 odst. 1 vyhlášky č. 413/2003 Sb. lze prokázat rovněž kvalifikovaným výpočtem, je-li proveden na základě objektivních a prokazatelných vstupních údajů. Správce daně postupoval vůči stěžovateli v této věci přísně, ačkoli zákon takovou přísnost nevyžadoval.

Legitimní očekávání

[25] S ohledem na tento závěr nemůže obstát ani úvaha krajského soudu týkající se legitimního očekávání a „zjevně nezákonné praxe“, jejíž dalšího pokračování se stěžovatel podle krajského soudu nemůže důvodně domáhat.

[26] Jak v minulosti zdůraznil rozšířený senát NSS, správní orgán je svou praxí vázán. Ustálenou správní praxí lze změnit, ale v zásadě jen do budoucna a ze závažných důvodů. To, zda správní praxe založila účastníku legitimní očekávání, je vždy otázkou skutkovou. Nelze však mít legitimní očekávání, pokud zákon jasně hovoří proti, a rovněž se nelze dovolávat předchozích postupů, pokud dal správní orgán jasně najevo, že svou dosavadní praxi změní (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Od jednou vytvořené správní praxe se nelze v jednotlivém případě odchýlit, neboť by šlo o libovůli;

očekávání účastníka ovšem není legitimní, jestliže bylo založeno postupem správního orgánu (byť i dlouhodobým a v obdobných věcech), který nerespektoval zákon (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 As 46/2012-87).

[27] V projednávané věci je mezi účastníky v zásadě nesporné, že správce daně uplatňoval v minulosti (do roku 2011) vůči stěžovateli správní praxi, která akceptovala stěžovatelův způsob vedení evidence o nákupu a spotřebě topných olejů. Stěžovatel tvrdil, že tento způsob vedení evidence a výpočet spotřeby uplatňoval již od roku 2004, konzultoval ho s tehdejšími správci daně (Finančním úřadem v Liberci), a tento postup po změně věcné příslušnosti ke správě spotřebních daní prý opakovaně schválil i Celní úřad v Liberci. Stěžovatel v této souvislosti odkazoval zejména na zprávu o daňové kontrole ze dne 21. 11. 2011 a zprávu o vytýkáacím řízení ze dne 26. 3. 2010. Žalovaný tuto praxi do značné míry sám v napadeném rozhodnutí připustil, přinejmenším ohledně postupu správce daně v letech 2010 a 2011.

[28] I když správce daně svůj postup vůči stěžovateli později změnil, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelův způsob vedení evidence spotřeby a její výpočet není v souladu se zákonem, nelze odhlédnout od skutečnosti, že dříve uplatňovaný postup a mlčení správce daně k této otázce v mezidobí (tj. do roku 2016, kdy byla zahájena daňová kontrola za roky 2014–2016) měly na jednání stěžovatele vliv. Ačkoliv samotné mlčení jistě neznamená, že správce daně se stěžovatelovým výpočtem souhlasí, z lidského hlediska je pochopitelné, že stěžovatel byl přesvědčen o správnosti svého postupu. V minulosti mu totiž správce daně tento postup formálně nevytkl a ani jinak stěžovatele při výpočtu neusměrnil. Pokud by tak správce daně učinil, stěžovatel by svůj způsob vedení evidence spotřeby a její výpočet (podle vlastních slov) nepochybně upravil. V rozhodném období se navíc ani podstatně nezměnila hmotněprávní úprava týkající se vracení daně z minerálních olejů osobám užívajícím tyto oleje pro výrobu tepla podle § 56 zákona o spotřebních daních a vyhlášky č. 413/2003 Sb., která by odůvodňovala změnu postupu správce daně vůči stěžovateli. Samotná skutečnost, že v mezidobí byl zrušen Finanční úřad v Liberci coby „předchůdce“ žalovaného (viz § 81 odst. 1 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky), není změnou, která by mohla přivést stěžovatele k pochybnostem o správnosti jeho dosavadního postupu.

Další námitky

[29] Protože rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného neobstály z hmotněprávního důvodu (kvůli odlišnému náhledu NSS na to, jaké náležitosti má mít evidence o spotřebě topného oleje), nezabýval se už NSS tou částí kasační stížnosti, která namítala procesní pochybení správce daně při místním šetření či poukazovala na nedokonalosti rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil; současně zrušil rozhodnutí žalovaného, která zaujala stejný právní názor. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným výše.

[31] V této situaci je NSS povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 60 a § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a NSS rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci, který přísluší stěžovateli.

[32] Stěžovatel tak obdrží celkovou náhradu nákladů řízení ve výši 49 912 Kč tvořenou těmito částkami:

- soudními poplatky ve výši 17 000 Kč za (4 x 3 000 Kč za žalobu proti čtyřem rozhodnutím, 5 000 Kč za kasační stížnost);
- odměnou daňovému poradci Jiřímu Pokornému (Jiří Pokorný – daňový poradci, s. r. o., se sídlem Palachova 1391/9a, Liberec 1) za zastupování v řízení o žalobě, tj. za pět úkonů právní služby (ve dvou posléze spojených věcech) – 2 x převzetí věci, 2 x žalobu a 1 x repliku. Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) činí 5 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. To činí dohromady 17 000 Kč;
- částkou DPH ve výši 21 % z vypočtené odměny a paušálních náhrad, kterou je daňový poradce coby plátce DPH povinen odvést a která činí 3 570 Kč;
- odměnou advokátovi za zastupování v řízení o kasační stížnosti, tj. za tři úkony právní služby – převzetí věci, kasační stížnost a repliku, ve výši (3 x 3 100 + 3 x 300 =) 10 200 Kč;
- částkou DPH ve výši 21 % z vypočtené odměny a paušálních náhrad, kterou je advokát coby plátce DPH povinen odvést; ta činí 2 142 Kč.

Platebním místem je současný advokát, který je povinen vyúčtovat náhradu nákladů stěžovateli.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu